

Vabariigi aastapäev Ruila moodi

FOTOD: AGO RUUS

Ma ei ole kindel, kas aprillis on kellelgi veel meeles vabariigi aastapäeva eelne lumesadu ja tuisk. Ruila talviste kestvusvõistluste raja koostamise tegi see igatahes raskeks. Õigemini sundis raja suures osas ümber tegema. Rajameister Heigo Rohtla veetis Ruila kandis võistluseelse pika päeva ja hommikul enne starti pani veel lindid ning nooled paika.

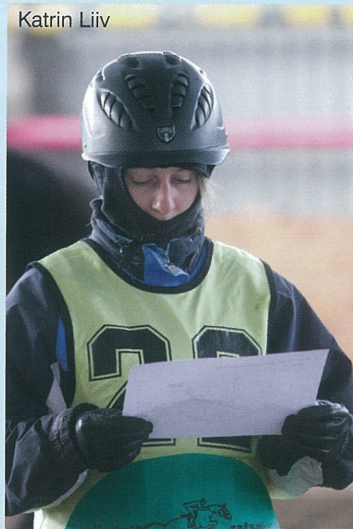
Vaatomata saadud neljandale kohale, mis ei kõla just kolossaalselt kõva saavutusena, jäin võistluspäevaga väga rahule. Tahaksin võistluse kulgu natuke lahti jututada, vilunud võistlejatele võrdlemiseks, veel kestvusratsutamise võistlustele tulla plaanijatele teadmiseks.

Kõigepealt tuli eelmisel õhtul välja nuputada, mis riided võistlemiseks valmis panna. Ilmateate järgi võis oodata nii +2 kui ka -15 kraadist õhusooja-külma. Tuul pidi ilmselt vaiksemaks jääma, võis olla nii päikest kui sadu. Kaks spordipesupluusi, õhuke džemper ja muidugi uus kestvusratsutamiskogaga softshell jopp. Kindlasti tuli välja otsida poolvillane kiivrialusmüts, kindaid mitu varianti (hommikul otsustan, milliseid kasutan). Püksid – poolvillased sukkipüksid,

fliisvoodriga ratsaretuusid, ratsasokid. Jalga talvised matkajalanõud kõrgema ülaosaga.

Distants väga pikk ei ole – 48 km, kaasa väike jook ning minu tavaeine: leib ja juust.

Katrin Liiv

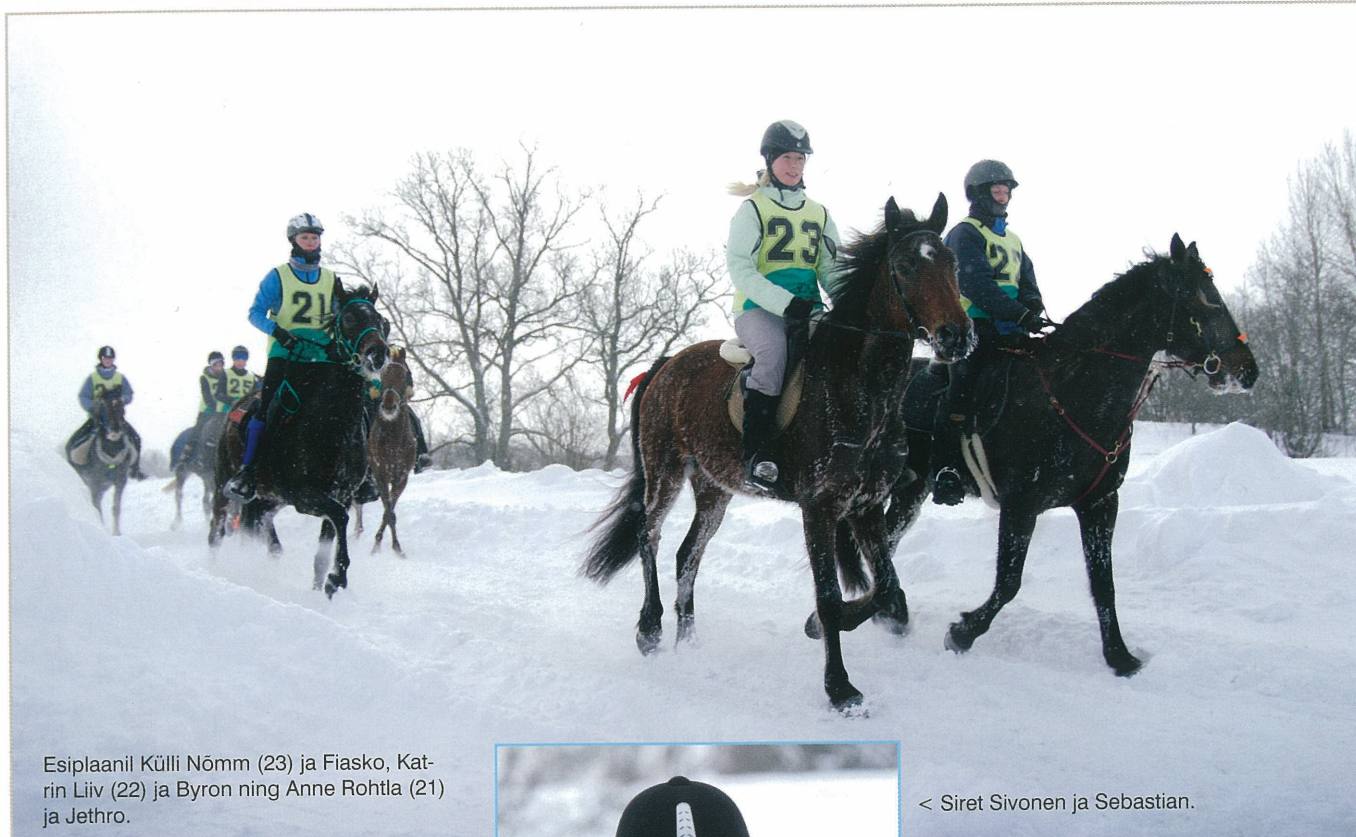
Sombune hommik rõõmustas tulevikuvaibusega, olin optimistlik: -15 kraadi ei jää kindlasti terveks päevaks!

Hommikused harjutused, et liigesed-lihased toimima saada, hommikusöök, asjad autosse ja Ruilasse. Kodutallis peetav võistlus on mugav!

Ruilasse oli võistlema tulnud

10 võistlejat pluss kolm kohalikkut hobust-ratsutajat, kes läbisid 16 km distantsi. Häda oli inimeste äratundmisega, näod olid peidetud soojadesse maskidesse ja riideid kõvasti ümber mässitud. Üllatas Õnne Halliko, kes selle asemel, et võistelda nagu ta lubanud oli, liipas maneežis ringi, päevakohaselt rahvusmuustriline kepp käes. Vastlapäevatrauma.

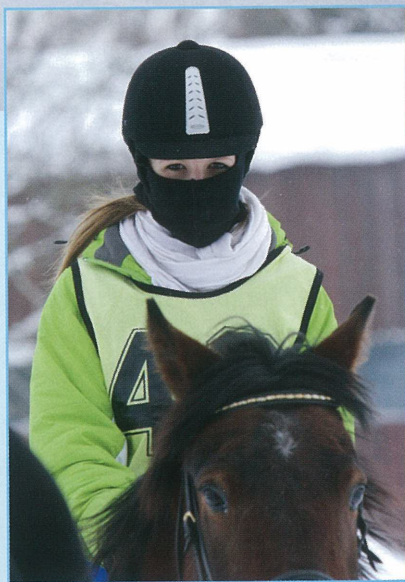
Kahju, et võistlen Jethroga üksi. Esialgse plaani kohaselt

Esiplaanil Külli Nõmm (23) ja Fiasko, Katrin Liiv (22) ja Byron ning Anne Rohtla (21) ja Jethro.

pidi mu tütar Hanna Rohtla Jaduga ka sõitma, aga Jadu sai endale kõha külge.

Boksis oli Jethro rõõmus ja rahulik, ta ei aimanud veel, mis plaanid mul temaga on. Oli aeg ta puhastada ja vetkontrollis näitamiseks soojaks jalutada. Maneežis ajas meie sportlane silmad punni – üle öö on igale poole sadulad, tekid ja muu kraam tekkinud. Võistlustunnet tuli väljendada end igas suunas keerutades ja oma olemasolu ning

< Siret Sivonen ja Sebastian.

tähtsust kogu aeg kõigile meelde tuletada. Püüdsin teha nägu, et kõik on tavaline ja rahulik. Vetkontroll sai õnnelikult läbi ja võisin tõdeda, et Jethro on ka hullemini käitunud.

Korraks veel boksi ja siis ei muud kui sadul selga. Minu hooldetiim oli kohakaasluse alusel ka rajameiser, seepärast pidin aeg-ajalt meie vajadusi meelde tuletama. Vahepeal toimus rajakoosolek nii, et rajameistril oli rada tutvustades näpu otsas üks rahutu araabia ruun.

Aeg selga minna, sadulavöö kinni ja teele.

Raja algusosas oli ette nähtud koplitevaheline teejupp sammus läbida. Muuseas väga hea meetod, et mõni ägedam ei hakkaks kohe tuhatnelja kihutama. Edasi tuli mõnusalt lahtiaetud kruusatee, võiks isegi öelda, et hobuse liikumiseks ideaalne pinnas. Muidugi siis, kui lumekummid ja krihvid all. Seda rõõmu jätkus umbes kaheks kilomeetriks, edasi olid Vasalemma jõe äärt mööda traktorijäljed (tänu Toomas Kirsipuule!). Mõne aja pärast jõudsim

Vetkontrollis on Jethro.

jalgrajale, kus traktoril sõita ei õnnestunud. Byron tubli hobusena ajas tagumistele teed lahti ja meie sammusime kaunile jõekaldal tema järel. Fiaskol oli sel päeval naisterahvale omaselt veidi kehvem tuju, nii et kaassportlased pidasid targemaks temaga väheke distantsi hoida. Jethro oma väiksema kasvu ja lühemate jalgadega nägi vaeva, et suuremate kaaslastega sammu pidada, ning kahlas aeg-ajalt traavis teistele järele.

Nüüd näitas nool kodu poole ja saime jälle traktoriratta jälge. Jethro arvas, et oleks õige galopis minna, mina jälle nii ei arvanud. See kahekõne kestis meil paar kilomeetrit – kolm sammu traavi ja siis jälle mõni fulee galoppi. Eks ta veidi väsitav oli – aga kelle sõna siis maksma peaks? Kui lahtilükatud teele jõudsime, tohtis Jethro ka galopis liikuda. Seda teelõiku mööda oli sõitnud lugematu arv metsaveo- traktoreid – sõita ideaalne. Ruila suvilate rajooni juures tuli teha tagasipööre ja veidi otsemat lahtilükatud teed talli juurde tagasi sõita. Jethro jaoks oli suuremate hobuste traav täpselt nii kiire, et tal oli mõnus kergelt galoppi lasta. Enne talli tuli jälle sammuosa kopolite vahel ja peale maneežist läbi kõndimist algas uus ring. Esimene osa koosnes kahest 16 km ringist ja teine ühest.

Teine ring tundus minevat täiesti samas tempos, aga lõppu jõudsime umbes kümme minutit varem. Kas oli lumi rohkem maha tambitud või hobused kohanenud, ei tea.

Vetkontrollis tabas meie tiimi kerge ehmatus – Jethro pulss oli 80 ja langes sealt aegamisi. Polnud nagu tema moodi. Ehk oli tekk, mis selga sai, liiga palav ega lasknud kehal jahtuda. Jätsime teki ainult tagaosale ja seljale, hakkaski pulss langema. Vetkontroll läks hästi. Mingit väsimust Jethrost küll välja ei paistnud, vehkles ikka. Söök härrale ka kohe ei kõlvanud, peeti oli liiga palju, tuli müsliga parajaks timmida, siis oli isu nagu tolmuimejal. Jätsin hobuse Heigole

Jethro, Heigo ja Anne Rohkla.

kõndida ja käisin ise ka võileiba nosimas. Talliõuel küsis Küllike Tohver, et kuidas läheb. Mõtlesingi siis ise, et kuidas on, ja avastasin, et tunne on jube hea. Ilm on mõnus, riietus paras (ütlemata oluline aspekt) ja hobune ka enam-vähem normaalne.

Viimasele ringile minemise ajaks oli taevast selgeks läinud. Kahetsesin, et olin sadularuumis päikseprille käes hoides kaalunud, võtta või jätta, ja nad riulile tagasi pannud. Tuleb kissitada ja kortsudega riskida. Viimane ring oli tõeliselt mõnus. Jõe ääres, kui hobused lumes kahlasid ning meie lihtsalt istusime, mõnusat ilma ja ilusat loodust nautisime, oli kohe natuke imelik, et võistlus ei saa ju olla selline, et on nii hea olla. Peaks ju ikka raske ja väsitav olema. Aga ei olnud.

Olime viimasel ringil neljakesi – Byron, Baltimor, Fiasko ja Jethro. Hobused kõik kogenud võistlejad. Tempo selline keskmine, nii et aimasin juba ette, et võidu järele minnakse kiire lõpuga. Suurtele hobustele pole Jethrol kiiruse osas suurt midagi vastu panna, nii tuli vaadata, kes millal läheb. Viimasel pikal sirgel oli üks koht, kus Ago Ruus igal ringil pildistas. Millegipärast leidis Byron just viimasel ringil, et see on täiesti kohutav, ja tegi sellise vigurhüppe, et

Katrin Liivil jalg jalusest välja tuli. Samal ajal algas Fiaskol ja Baltimoril lõpuspurt. Vuhh ja läinud nad olid. Katrin sai jala jalusesse tagasi ja läksime meiegi lõpu poole, küll vähe rahulikumalt. Finišisse jõudsime meie Jethroga neljandana. Minul oli tuju hea, väsimust suurt polnudki, lihtsalt oli tore sõit ja Jethrol läks ka pulss praktiliselt kohe alla. Teistelt kuulsin, et võitnud oli Kairit Kalbre Baltimoriga ja Külli Nõmm Fiaskoga olnud teisel kohal.

Auhinnatseremoonial said

kõik lõpetanud hobused rosetid ja kotikese Kadarbiku porgandit, inimesed Kadarbiku smuutid, beebiporgandit ja šokolaadist hobuseraua.

Ja ilmataat oli meie poolt. Kui pealelõunal kodu poole sõitsin, polnud päikesest juttugi ja hakkas laia lund sadama.

Kui aus olla, siis olid jala-lihased järgmisel päeval päris valusad.

